ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE

РІК XXV

ЛИПЕНЬ—СЕРПЕНЬ 1978

Ч. 7-8 (286-87)

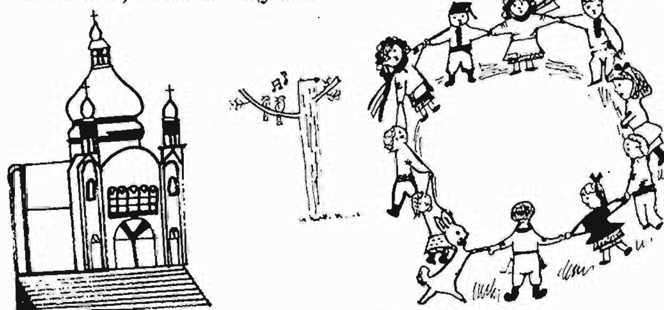

ВЕЛИКОДНІЙ ПРИВІТ З КУРИТИБИ, БРАЗИЛІЯ

Шкільні діти Суботньої Школи в Куритибі, Бразилія, прислали „Веселці" великодній привіт на поштовій картці з пам'ятником Т. Шевченкові.

Разом з привітом діти прислали великодні малюнки, які поміщуємо.

Діти виводять гагілки коло церкви

„ВЕСЕЛКА" ЗАЗНАЛА БОЛЮЧОЇ ВТРАТИ

Видавництво й Редакція „Веселки" з жалем повідомляє своїх співробітників, передплатників-читачів, їхніх батьків, учителів і виховників, що 27-го квітня ц. р. помер член редакційної колеґії нашого журналу, його мовний редактор і літературний дорадник сл. п. проф. Вячеслав Давиденко. Покійний працював для „Веселки" від початку її появи в 1954 році.

Від „Веселки" попрощав Покійного редактор журналу Володимир Барагура під час похоронів на Українському Цвинтарі в Бавнд Бруку.

Наших читачів просимо згадати Покійного в своїх молитвах, бо Він був великим приятелем дітей.

Відповідь Редакції: Дякуємо дітям 2-ої кляси Суботньої Школи за великодній привіт і бажаємо їм благословення Воскреслого Христа! Ваші малюнки дуже гарні, присилайте нам більше.

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у „Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колеґія. Річна передплата становить у ЗСА — 5.00 долярів, у інших країнах — рівновартість цієї суми. Для членів УНС 4.00 доляри. Ціна окремого числа 50 центів. Ціна подвійного числа — 75 центів.

"THE RAINBOW" — "VESELKA"

Обкладинка роботи Ніни Мудрик-Мриц

Published monthly, except May to August Bi monthly
at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, N.J. 07302
Subscription $5.00 per year. UNA members $4.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Ніна Мудрик-Мриц — Заслужені вакації

СЛОВА: ГАННА ЧЕРІНЬ МУЗИКА: ОСИП ЗАЛЕСЬКИЙ

МАРШ ПЛАСТУНІВ

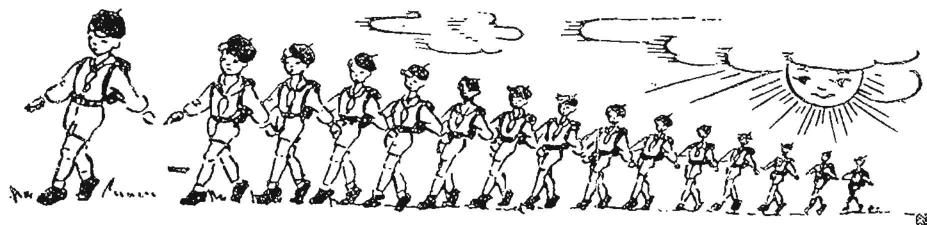
Ми веселі пластуни,
Краю рідного сини.
Що не крок, то відкриття,
В мандри кличе нас життя.

За красу і за добро
І за рідний наш Дніпро
Ми готуємось у бій.
Не страшний нам буревій!

Ми відважні пластуни,
Українські ми сини.
Для науки й відкриття
В мандри кличе нас життя.

М. ПОЗНАНСЬКА *Ілюстрація Ю. КОЗАКА*

ЛАСКАВО ПРОСИМО В НАШ ДІМ

Ласкаво просимо в наш дім!
Він до вподоби нам усім.
Який привітний, подивись:
У ньому дах — небесна вись,
А стіни із живих ялин,
Що дістають аж до хмарин!
Долівка в домі із трави,
А в ній квіток — досхочу рви!
Червоні, жовті, голубі . . .
Склади із них букет собі.
А як дзвенить пташиний спів —
Найкраща пісенька без слів!
Не замовкає ні на мить:
Щебече, грає і бринить.
Отож мерщій до нас іди!..
Вгадай, це хто біжить сюди?
Сто хлопчиків і сто дівчат
Тебе зібрались зустрічать!
Складайте в ряд свої клунки,
Ідіть у табір, новаки!

Небесна в и с ь — небо; б р и н і т и — to hum.

Роман ЗАВАДОВИЧ

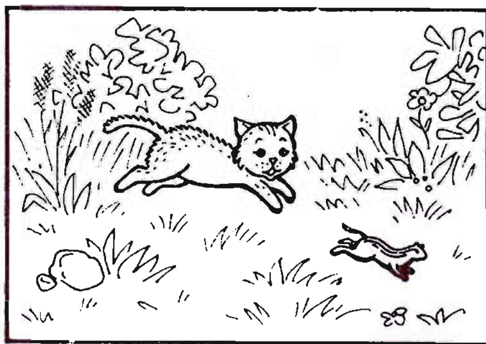
Ілюстрації Яреми КОЗАКА

БУРУНДУЧОК І КОТЕНЯ

З нірки вузенької край грядочок
Висунув голову бурундучок,
Став розглядатись — нікого нема,
Став прислухатись — тиша німа!

Ну, коли так, то боятись не слід,
Можна із нірки вийти на світ,
Може щось знайдеться з'їсти смачне,
Певно його бурундук не мине.

Бережно поміж травою біжить,
Часом без руху пристане на мить.
Вже він від нірки далеко відбіг,
Швидко до неї втекти б він не міг.

Раптом ізвідти, де густо стерня,
Де не взялося мале котеня,
Тільки побачило бурундука,
Кинулось вмить до малого звірка.

Ой, бурундучку, мерщій утікай,
Де лише можеш, рятунку шукай!
Хоч ти не миша, дурне котеня
Вслід за тобою помчить навмання.

Ой, та й тікав же щосил бурундук,
Аж йому сперло у грудях весь дух,
Але до нірки таки не домчав —
Раптом спинивсь і кілком в траві став.

Глип котеня — десь подівся звірок,
Тільки стирчить між травою кілок,
Зніяковіло, злякалось мале:
„Ой, тута може щось трапитись зле!"

І утекло котенятко мерщій,
Навіть на хвіст не оглянулось свій,
З'їжилась спинка, і ніжки тремтять,
Навіть втікати як слід не хотять.

А у траві сталось диво із див:
Рушивсь „кілочок" і знову ожив,
Вже не дивився на сонце вгорі —
Шасть між грядки і сховався в норі.

Пояснення-словничок: **нірка** — невелика нора (hole); **грядочка** — мала грядка на городі — bed; **бурундук** — chipmunk; **стерня** — stubble; **мчати** — тут: швидко бігти; **навмання** — тут: просто перед себе; **кілок** — stake, pale; **спина** — back.

К. ПЕРЕЛІСНА

ПІСНЯ-РУХАНКА

Станьмо тут рівненько
Вклонімось низенько,
Вгору ручки підіймай
І всі разом присідай.

Станьмо знов рівненько,
Вклонімось низенько,
Вгору ручки піднімай
І всі разом присідай.

Ніна МУДРИК-МРИЦ

ПОМІДОРИК

(Ілюстрації авторки)

На грядці росли помідори. Світанок тількищо попромивав росою їхні зубчасті листки і ранковий вітерець саме просушував їх. Між листками жовті квіточки жмурили золоті оченята.

На грядку прибігло сонечко. Воно клало на виделочки листя теплі промінчики — сніданок помідорикам. Побачило чашечку квітки, що вихилялися з-під листка, й налило в неї по вінця теплого соняшного молочка.

Це для помідорика, який виросте з тебе. Нехай росте на радість людям, соковитий та смачний, як саме здоров'я! — сказало Сонечко й пішло на інші грядки.

Спроквола минали літні дні.

Жовті пелюстки квіток на грядці помідорів прив'яли, поскручувалися в мотузочки, висохли на сонечку й пообпадали з галузок. Там, де колись цвіла квітка, що так сподобалася Сонечку, пишався на галузці манюній кругленький Помідорик. Як тільки Сонечко приходило на грядку, Помідорик простягав до нього великі губки і просив:

Ой, їстоньки!

А Сонечко терпеливо годувало його теплим промінням.

Земля на грядці виготовляла смачні вітаміни, що проходили пагінцями в кругленьке зелене черевце малого.

Увечері Помідорик вилазив з-під листочка, тонким зеленем язичком облизував холодні каплі роси й домагався настирливо:

— Ой, питоньки!

Напившись, загортався в пухнастий листок. Біля нього сідала Нічка і співала:

Спи, маленький, закрий очка,
Ось прийшла бабуся Нічка
Тебе колихати, в росточки вгортати...

Помідорик спав, спав і ставав щораз більший та кругліший.

Усе було б гаразд, аж одного дня зашуміли, зашелестіли зубчасті листочки, заметушилися, щоб остерегти помідориків на галузках:

Мерщій, мерщій ховайтесь!

— Чому, від кого? — дивувалися помідорики.

— Гляньте, он повзне страховище, зелена гусениця, бражник. Лихо буде!

Помідорики принишкли слухняно, та не всі. Красень, що виріс із жовтої квітки, зухвало виліз на галузку й задерикувато вигукнув:

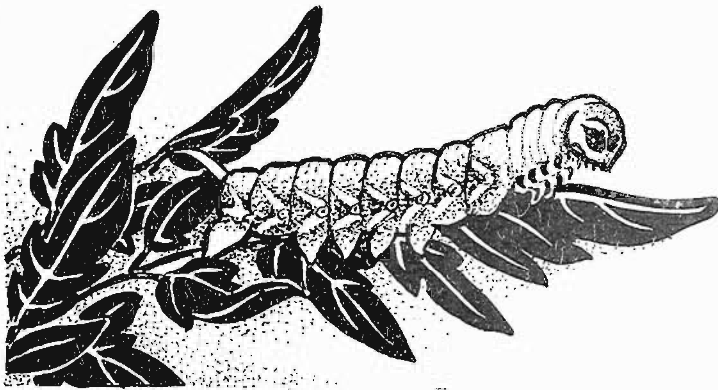
— А мене сонечко годувало,
А мене росоньки напували,
Росту людям на радість і втіху,
Не якомусь зеленому лиху!

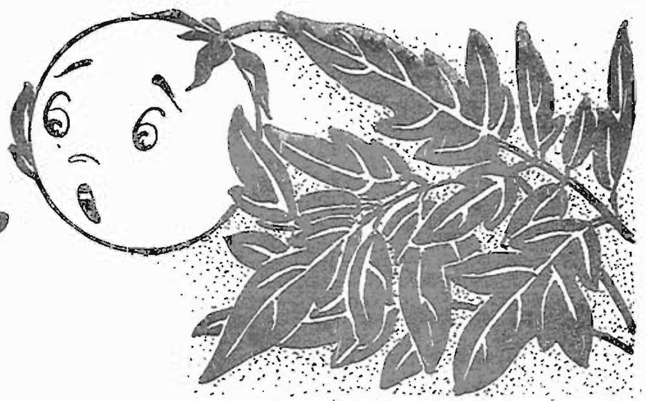
Зненацька з-за найбільшого листка виповзла величезна гусениця. Її тіло мерехтіло в сонці, немов широкі мідяні перстені, сполучені білим в'язанням. Чорні цяточки очей не віщували нічого доброго, а гостра колючка на кінці хвостика настовбурчилася, немов точений спис.

— З'їм, з'їм все кругом,
Листя й овочі разом!
Не ховайтеся, о ні,
Всіх поїм вас в літні дні.

— Ой! — зойкнув Помідорик. — Боюсь! Рятуйте!

Заметушилися листочки, щоб заслонити його, але, як не простягалися, як не намагалися, не змогли, бо великий виріс та ще й на сам вершечок галузки виліз і почервонів від пестощів сонечка. Тремтить Помідорик, а гусениця-бражник підповзає щораз ближче, щораз грізніше іскряться її очі...

— Ха-ха-ха! — залунало нараз на грядці.

Помідорик завмер від страху. Подумав: гусениця щелепи гострить. А то сміялася тітка Віра, що прийшла з кошеликом нарвати помідорів на полуденок.

Тітка Віра зняла з листка зеленого бражника, кинула його в кошелик, а в хустину нарвала помідорів. На самому вершечку поклала нашого красеня й пішла до хати.

— Андрійку, Тамарко, Ярку! — гукнула тітка Віра. А ну подивіться, що я знайшла. Ця зелена гусениця хотіла поласувати помідорами, а я не дала.

За часок зелений бражник лазив по скляній посудині. Туди Андрійко кинув йому трішки листя. Тітка Віра й діти сиділи за столом і подивляли помідори.

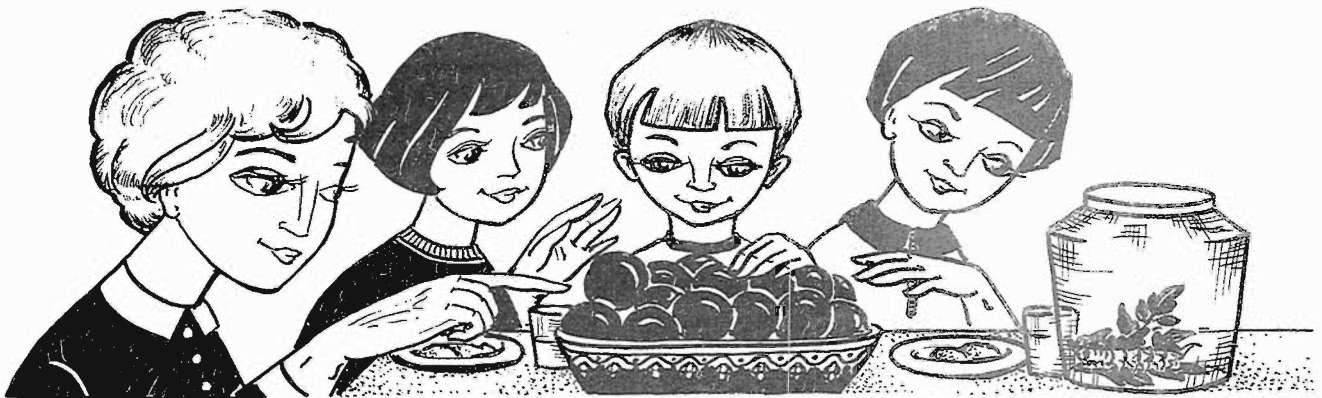
— Ой, які гарні помідори! — хвалили діти.

— Авжеж, — погодилася тітка, — а найкращий, мабуть, цей на самому вершечку полумиска!

Ви догадуєтесь, любі мої, який це помідорик був. А коли хочете побачити зелену гусеницю, бражника, то заходьте до Андрійка. Він покаже її вам у скляній посудині на листочку.

——————

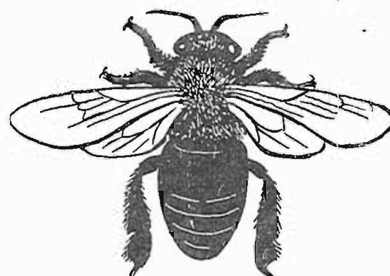
Пояснення словничок: роса — dew; по вінця — to the brim; пелюстка (квіти) — petal, flower-leaf; черевце — животик; красень — гарний на вигляд мужчина або хлопець, тут; гарний помідорик; настирливо — importunately; задерикуватий — provocative; бражник — tomato hornworm; спроквола — поволі; цятка — spot, stain; кошелик — невеликий кошик; зненацька — нагло, раптом; спис — spear.

К. ПЕРЕЛІСНА

БДЖІЛКА

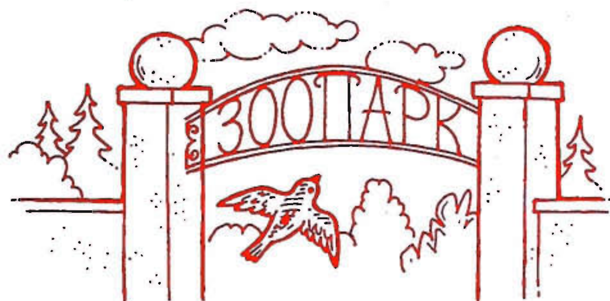
Хоч і не пташка,
Крилечка має,
Поміж квітками
В полі літає,
Збере пилочок —
І шусть у дірку!

Збудує з того
Нову комірку.
Солодкі соки
Приносить з квітів,
А з того буде
Для вас мед, діти.

Галина ***ЧОРНОБИЦЬКА*** *Ілюстрації Яреми КОЗАКА*

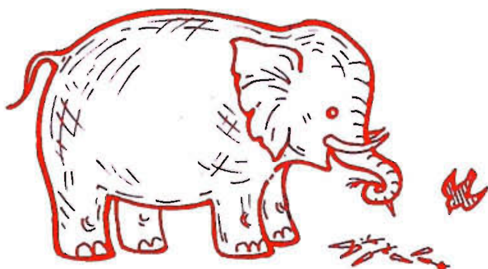
ГОРОБЧИК У ЗООПАРКУ

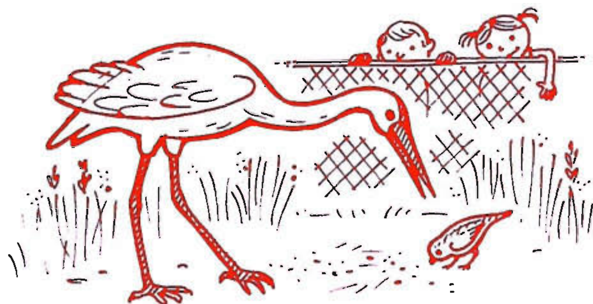
Де горбочик побував?
В зоопарку гостював.

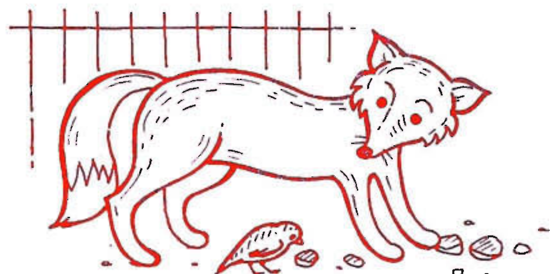
На початку, як і слід,
він у лева мав обід.

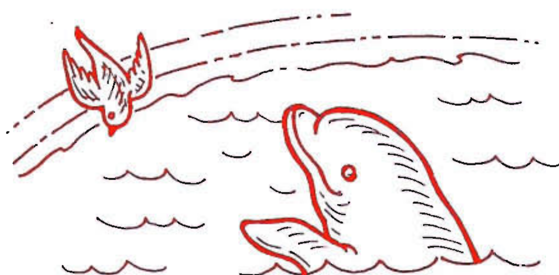
Полетів і до слона,
моркву їв — така смачна!

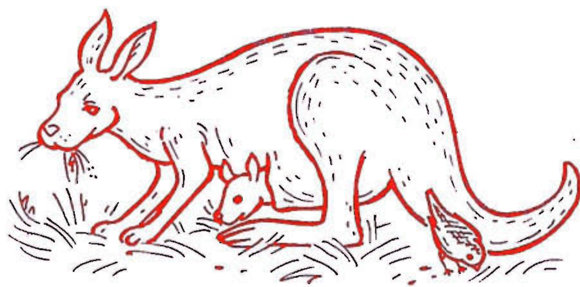
Обережно, віддаля
дзьобнув проса в журавля.

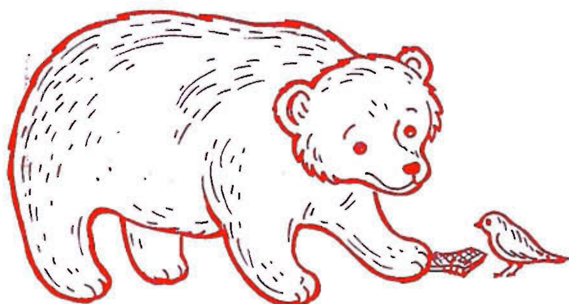
Поживився у лисички —
хитра мала ще м'ясце.

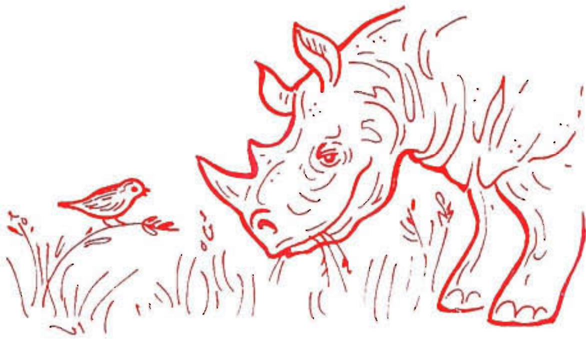
У дельфіна пив водичку
І подякував за це.

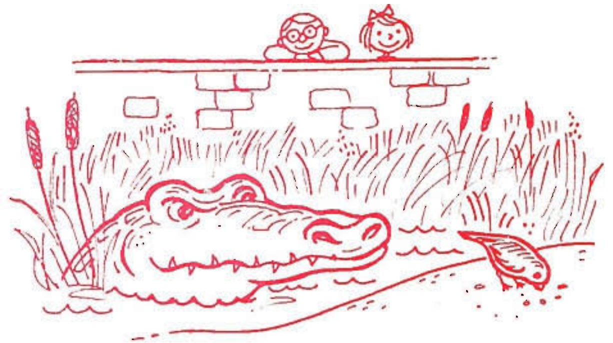
В кенґуру покуштував
австралійських добрих страв.

Потім дякував ведмедю
за солодку краплю меду.

Круг старого носорога
він стрибав без остороги

А зубатий крокодил
так очицями водив —

І такий презлючий був,
мало птаха не ковтнув.

Та горобчик що є сила
утікав від крокодила.

Пояснення-словничок: п р о с о — рід збіжжя (millet); в е д м е д ю — тепер частіше говоримо: ведмедеві; н о с о р і г — rhino; п р е з л ю ч и й — дуже злючий; щ о є с и л а — щосили, тут: at full speed.

ЮРКО

Прибіг Юрко у хату
І очі повні сліз...
— Мамусю, чом кирпатий
Такий у мене ніс?

Над ним усі жорстоко
Сміються у дворі, —
Так Юрчик синьоокий
Матусі говорив.

Тоді одну світлину
Матуся дістає,
Показує Юркові
Й питає: — Хто це є?

— Це я!.. — Юрко промовив
І гірко заридав,
Коли на ній знайомий
Кирпатий ніс пізнав.

Але всміхнулась щиро
Матуся чарівна.
— Ти сльози свої витри! —
Промовила вона.

— Поглянь ще раз! Це ж тато! —
Всміхнувся і Юрко:
— Матусю, він кирпатий
Також був хлопчаком?

І дітям показати
Світлину ту поніс,
Хай знають всі, що й тато
Теж мав кирпатий ніс.

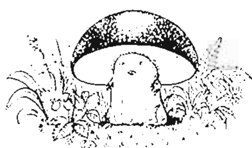
Діма

С в і т л и н а — знімок (photograph);
К и р п а т и й — snub-nosed.

Галя МАТУШЕВСЬКА

Ілюстрації Юрія МАТУШЕВСЬКОГО

КАЗКА ПРО ГРИБКА ЖОВТУ ШАПОЧКУ

Далеко-далеко, в глибині волинського лісу, величні дуби тихо шепочуть свою таємничу казку. Лежать там величезні вивернуті стовбури, такі старі, що аж поросли мохом. Серед сухого листя під одним таким стовбуром та поміж зеленою папороттю розташувалася родина грибків — тато, мама, двоє дівчаток і маленький хлопчик. Його звали Жовта Шапочка.

Починалося літо. Навколо все зазеленіло, защебетали пташки, забігали зайчики, десь у гущавині затьохкав соловейко. Грибам жилося весело і радісно. Тато був ще молодий. Він гордо пишався своїм оксамитним брилем. Мама завжди була з ним, а дітки бавилися біля батьків.

Ранком вони вмивалися росою. Коли промінчик сонця, пробившись крізь гущавину дерев обсушував їх, до них прилазили різні комашки. Повзаючи по грибах, вони оповідали їм, що діється в лісі. Не раз вибігали хмари, ішов зливний дощ, але грибам не було страшно — вони мали парасолики-шапочки та ще й рятували різних комах, що втікали під їх захист.

Так минав час. Було тихо і спокійно. Дітки попідростали і вже ось-ось доженуть тата з мамою. А які шапочки в них були — зовсім як з оксамиту! І батьки не могли натішитися своїми дітьми.

Одного ранку стара мураха, що жила по сусідству під пеньком, шепнула татові-грибові в ушко, що бачила якісь великі істоти, які ходили на двох ногах. Недалеко звідси вони забрали з собою цілу родину грибків.

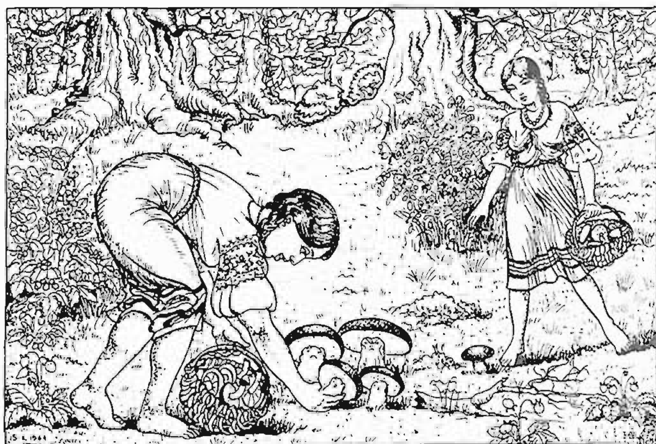
То були люди, але про них грибки ще нічого не знали. Вони думали, що ввесь світ — це те, що вони бачать: зелений ліс, клаптик неба і рої різноманітних комах, з якими грибки жили у згоді.

Зажурила тата ця вістка. Зморшки вкрили його, і вже не виблискував на ранішньому сонці його оксамитний бриль. Та й мама збентежилася, але діткам батьки нічого не сказали, щоб не затьмарити журбою їхнього дитинства.

Минали дні, і здавалося, що біда вже проминула. Аж ось одного ранку щось сильно зашурхало в кущах і якісь голоси близенько обізвалися: „Ах, які гарні! Бери їх до кошика!"

Старий гриб здригнувся. Над ними стояли дві дівчини.

— Це мої! Я їх перша побачила! — сказала гарна чорнява дівчина з довгими косами. І в ту ж мить ухопила двома руками тата, маму й обидві сестрички.

— А я маю найкращого! — вигукнула друга дівчина, забираючи Жовту Шапочку.

Він уже був чималенький, виріс на стрункого гарного грибка, неначе козака.

І так опинився Жовта Шапочка в кошику. Там уже лежало чимало подібних до нього грибів. Були там молоді, були і старші, але тата й мами не було. Вони потрапили в кіш другої дівчини.

І тоді Жовта Шапочка вперше заплакав.

Почув його найстарший гриб, що лежав на самому дні й мав відломану ногу. Він почав розважати Жовту Шапочку, бо знав усі лісові звичаї і знав дещо про людей. Тож оповідав, що молодші грибки можуть потрапити до доброго дому, бо вони кращі на вроду, а старим часом доводиться і на смітнику пропадати.

Жовта Шапочка слухав і думав, яка то доля йому судилася. Раптом почув, що летить стрімголов, і впав на щось тверде. Це дівчина висипала грибки із свого кошика на стіл, щоб похвалитися перед своїми батьками, що то вона назбирала.

Шапочка впав і занімів. Він ніколи ще не бачив чогось подібного. Довкола було ясно, а в куті кімнати палав у печі вогонь. На припічку стояли

глечики, і в них щось булькотіло. Старий гриб, що лежав поруч, шепнув:

— Мабуть, зараз буде нам кінець!.. Це ж почали варити вечерю!

Жовта Шапочка не зрозумів, що тут страшне, але старий гриб знав, як то господині кидають гриби до юшки. Тільки він це промовив, старша молодиця в туж мить підхопила його й кинула в глечик. Він бо був найбільший і на сушення не надавався.

— А решту посушимо, вони такі молоденькі! — сказала дівчина і винесла кошика до комори.

Так Жовта Шапочка опинився на цілу ніч у коморі, де було темно і недоставало свіжого повітря. Пахло борошном, вудженим салом, небіленим полотном, баранячими кожухами. Грибкові згадався пахучий зелений ліс, і він знову заплакав.

[Продовження буде]

ІСУСИКОВІ ПТАШЕНЯТА

(Ілюстрація Ніни Мриц)

Коли Ісусик мав лише кілька років, його мати Марія ходила працювати в полі або прясти льон у сусідів, а тесля Йосиф допомагав людям будувати доми. Малий Ісус залишався вдома і бавився перед хатою. До нього приходив сусідський хлопець Юдка.

Одного весняного дня Ісусик набрав трохи глини і почав з неї ліпити пташенят. Юдка сидів збоку, приглядався, і захотілося йому так само побавитись.

Однак Юдкові пташенята не виходили такі гарні, як Ісусикові. Ісусик ліпив так пильно та дбайливо, що його глиняні пташенята були мов живі. А Юдка ліпив абияк. Його пташенята були незугарні, мали завеликі голови, нерівні крила і криві ніжки. Юдка став сердитись і завидющими очима поглядав на Ісусикових пташок.

Ісус виліпив семеро пташенят, поставив їх рядком проти сонця, а сам узявся допомагати товаришеві. Показував йому, як треба робити і Юдка почав теж ліпити непоганих пташенят. Так бавилися вони аж до вечора.

Коли ж сонце почало заходити і його промені лягли скоса на воду недалекої річки, Ісусик побачив, що вода стала від них неначе золота. Він набрав у долоні трохи тієї води і покропив нею свої глиняні іграшки.

І сталося диво: пташенята зробилися теж кольорові з жовтими шийками, помаранчевими спинками, а крильця в них неначе вкрилися золотом. Здавалося, ось-ось затріпають крильцями, підлетять угору й почнуть щебетати.

Юдка теж захотів мати кольорових пташенят. Але поки він устиг набрати води в долоні, сонце зайшло за пальмовий гай. Юдкові пташенята стояли сірі й сумні. Його пойняв жаль, а потім гнів. Він заплакав і в гніві почав топтати ногами своїх пташенят.

— Що ти робиш, Юдко? закричав Ісусик. — Облиш, шкода іграшок!

Але Юдка не слухав, потоптав усі свої пташенята, а тоді кинувся до Ісусикових. Ісусик захищав своїх пташенят, як міг, але Юдка був міцніший, і годі було його спинити. Ось уже лежить розтоптана одна кольорова пташка... друга... третя... четверта... Побачив Ісусик, що йому не сила захистити свої іграшки, і,мов до живих пташенят, вигукнув:

— Утікайте, рятуйтесь! Летіть, мої пташки!

І ось троє останніх пташенят, що їх ще не досягла Юдкова стопа, розправили крильця, знялись у повітря і закружляли понад Ісусиковою голівкою. А потім підлетіли ще вище і зникли в золотій заграві вечірнього неба.

Аж тоді Юдка опам'ятався. Спершу наче скам'янів, а потім кинувся до Ісусика, обняв його і заплакав:

— Прости мені! Прости!

— Будь добрий, Юдко! — відповів Ісусик і обняв його, мов брата.

З того часу й до нині літають у світі малі пташки, що мають жовті шийки, помаранчеві спинки і крильця, неначе посипані золотом.

За Сельмою Лягерлеф.

Пояснення-словничок: льон — flax, з його волокон /fibres/ виробляють тонке полотно; прясти — to spin; глина — clay; незугарний тут: негарний на вигляд; завидющий — заздрісний /jealous, envious/; скоса — askew; спинка — back; стопа /ноги/ — foot; заграва glow, redness.

К. ПЕРЕЛІСНА

МОЛИТВА

Зглянься, наш Боже,
На малі діти,
Що усім серцем
Вміють любити

Тата і неньку,
І всю родину,
Край любий рідний —
Всю Україну.

— Я хочу, замість себе, послати свого слугу на перегони.

— Гаразд, — каже король, — але, якщо твій слуга програє, то вам обом зрубають голови.

— Згода! — на те вояк.

Договорилися, як і що. Вояк причепив Побігайкові другу ногу й каже:

— Ну, небоже, тепер уважай, щоб ми не пропали!

А договір був такий: хто перший принесе води з далекої криниці, той виграв перегони.

Побігайкові дали одного глека, а королівні — другого. Король подав знак, і обоє в ту ж мить рушили з місця, Але не вспіла королівна пробігти лише кілька кроків, як нашого Побігайка вже не було й видно — полетів, як вітер. Швидко прибіг до криниці, зачерпнув води й подався назад. Та по середині дороги подумав собі, що варто відпочити. Поставив глека біля себе, сів, а далі ліг та й заснув. Під голову поклав череп мертвого коня.

Тим часом королівна добігла до криниці — бо й вона непогано бігала! — і набрала води. Вертаючись назад, побачила сплячого Побігайка. Ухопила його глека, вилляла воду, а сама з повним глеком побігла далі до міста.

„Тепер я тебе пережену, переможу!" — думала на радощах.

Мабуть, так було б і сталося. Але той, що був добрим стрільцем, побачив здалека бистрим оком, що діється, та й каже:

— А таки королівна нас не перехитрить!

Прицілився з рушниці й вистрілив та ще так влучно, що куля виштовхнула кінський череп з-під Побігайкової голови, а його не зранила. Побігайко прокинувся й побачив, що глек порожній. Здогадався, що сталося, але не розгубився. Ухопив глека, чимдуж побіг до криниці, ще раз зачерпнув води і так швидко побіг назад, що прибув до мети на кілька хвилин раніш від королівни.

— Аж тепер я трохи розрухав ноги, — сміявся Побігайко. — Перше то не був ніякий біг.

Короля це збентежило і дочку зажурило: вона мала б одружитись із звичайним, простим вояком... Обоє почали змовлятися, як би то позбутися вояка і його п'ятьох побратимів.

— Я вже знаю, що зроблю! — сказав король. — Не бійся, вони всі пропадуть.

І промовив король до побр...тимів:

— Хочу, щоб ви весело забавилися — наїлись і напилися.

І завів їх до кімнати, де підлога була з заліза, а вікна з грубими залізними ґратами. По середині стояв довгий стіл, заставлений добірними стравами.

— Прошу, — сказав король, — пригощайтесь, як у себе вдома!

Як тільки побратими переступили поріг, король замкнув за ними двері. Тоді післав кухаря, щоб під тією кімнатою розвів великий огонь. Огонь розгорівся, кімната почала розгріватися, а побратимам стало дуже гаряче. Вони думали, що то від страви й вина. Але, коли підлога зробилася червона і почала припікати, вони кинулись до дверей, та ба! — кімната була замкнена. Аж тоді здогадалися, що король хоче їх погубити.

Ні, це йому не вдасться! — сказав той з капелюшком набакир. — Я зараз приведу такий мороз, що вогонь не видержить і згасне.

Він поклав капелюха просто на голову, і вмить потиснув такий мороз, що страви на полумисках почали ціпеніти.

За кілька годин король наказав відчинити залізні двері й перший вступив у кімнату. Він думав, що побратими вже загинули. Та яке ж було його здивування, коли застав хлопців живими і здоровими! Вони зраділи, що тепер зможуть вийти на двір погрітися, бо в кімнаті була жахлива стужа. Король вибіг з кімнати й почав лютувати на кухаря, що не виконав його наказу. Але зараз замовк, коли кухар показав йому страшенний жар під підлогою. Король зрозумів, що побратими знаються на чарах.

Тоді він задумав позбутися їх іншим способом. Покликав до себе вояка й каже:

— Якщо відмовишся від моєї дочки, то дам тобі стільки золота, скільки забажаєш.

— Добре, королю, — відповів вояк, — даси мені стільки золота, скільки піднесе мій слуга. За

чотирнадцять днів прийду зі слугою по це золото.

Він поскликав кравців з усього краю і казав їм пошити величезний мішок. Вони шили його чотирнадцять днів. Коли мішок був готовий, узяв його той силач, що виривав дуби з землі, і пішов з вояком до короля.

А що то за велетень, що несе мішка, мов гору? — дивувався король і з острахом подумав: „Він забере у мене все золото!"..

Король наказав принести десять кадовбів золота. Його принесло шістнадцятеро людей. Силач одним махом руки висипав це золото у свій мішок і сказав:

— Чому не принесли більше? Це золото ледве закрило дно.

Король мусів давати все більше й більше. Віддав увесь свій скарб, а мішок не наповнився навіть до половини.

— Давайте ще! — говорив силач.

Король не міг відмовитися, бо обіцяв дати, скільки вояк забажає. Звезли золото з цілої країни, і все це запхав силач у свій мішище.

— Ну, хай уже буде й так! — сказав силач, зав'язав мішок, узяв його на плечі й пішов з побратимами з палацу.

Королеві стало жалко скарбів. Він наказав своїм лицарям сідати на коней, здогнати шістьох побратимів і відібрати золото. Незабаром наздогнали їх два полки кінноти.

— Ви полонені! — крикнув полковник. — Віддайте мішка, а то ми вас порубаємо!

— Невже це так? — запитав той, що дув носом на вітряки. — Скоріше ви порозлітаєтесь у повітрі!

Заткав одну дірку носа, а з другої як подув, то вітер розніс усе королівське військо понад гори, попід хмари.

Один десятник став благати помилування, мовляв, у нього є жінка й діти. Тоді побратим поміг йому без шкоди впасти на землю.

— Іди до свого короля і скажи, хай пришле ще з десять тисяч кінного війська, а я їх усіх пороздуваю, як комарів.

Коли король почув ці слова від десятника, сказав:

— Треба їх залишити в спокою — це якісь несамовиті люди.

Шестеро побратимів поділилися золотом нечесного короля і розійшлися. Вернувшись додому, зажили вони заможно і щасливо та й про бідних не забували. Це була їм нагорода за те, що вміли один одному помагати.

Брати Ґрімми

Пояснення-словничок: шаг — дрібна розмінна монета, напр., як американський цент — penny; стеблина, стебло — stem, stalk; побратим — дуже вірний приятель; навколішках — ставши на коліна (having kneeled); прицілюватися — to take aim; вітряк — windmill; капелюх на бакир - filted on one side; блазень — clown; перегони — змагання у швидкості; глек — дзбан (jug); череп — skull; виштовхнути — to push out; столичне місто — capital; не на жарти тут: сильно, міцно; полумисок — big plate; стужа — hard cold; лютувати — to rage; чари — sorcery, witchery; велетень — giant; кадовб — tub, vat; помилування — pardon, forgiveness; полк — regiment; несамовитий — тут: страшний; ґрати — bar; ціпеніти — ставати твердим; комар — mosquito.

ПОМИЛА

Мама: — Марусю! Ця салата якось дивно смакує. Чи ти добре її помила?

Маруся: — Так, мамо! Я помила її з милом!

НЕ ПАМ'ЯТАЄ

Лікар: — Коли ти народився?

Гриць: — Ось, і не пам'ятаю, бо я був тоді немовлям.

ВКРАЛИ

Батько-кенґуру: — Де наш синок?

Мама-кенґуру: — Леле! Хтось обікрав мою торбу!

Текст: Роман ЗАВАДОВИЧ

Ілюстрації: Іван БРИКОВИЧ

Гоца драла

Гоца й ґном одного ранку
Вибрались на прогулянку.

Гоца каже: „Спека в полі,
Треба взяти парасолі".

Ґном сміявся: „Ха-ха-ха!
Парасолі з лопуха"!..

Парасолі розпустили,
Йдуть, виспівують щосили.

Веселенький ґном жартує,
З парасолика кепкує.

Враз почули: щось гуде,
Та не знають, звідки й де.

Здогадалась Гоца мила —
Шершня лютого уздріла.

(В шершня є жало колюче,
А до того страх болюче!)

До кульбаби притулились,
Парасолями накрились.

Так скінчилися страхи:
Шершень думав — лопухи.

Не впізнав мандрівників,
Погудів і полетів.

Писнув ґном на всеньке поле:
„От, хороший парасолик!"

ШЕСТЕРО ПОБРАТИМІВ

(Ілюстрації Михайла Михалевича)

Був собі раз чолов'яга, майстер на всі руки. Служив у війську, був на війні й бився, як годиться лицареві. А коли війна скінчилася, звільнили його з війська й дали всього три шаги, щоб мав за що купити хліба в дорозі.

— ,,Стривайте! — подумав розгніваний вояк. — Я вам цього не забуду! Я пошукаю собі товаришів, але таких, що скупий король мусітиме віддати мені всі скарби своєї країни".

Іде він лісом, аж дивиться — стоїть якийсь чоловічок біля шести здоровенних дубів, що їх повиривав з корінням, наче стеблинки трави.

— Ходи зі мною в світ, будеш мені за побратима! — сказав покривджений вояк.

— Гаразд, — погодився незнайомий, — але стривай, — спершу віднесу мамі до хати цю в'язку дров.

Зігнув одне дерево, обкрутив ним інших п'ять, завдав собі на плечі та й поніс шість дубів з галуззям і корінням додому. За хвилину вернувся й каже: — Що ж, ходім!

Ідуть вони, йдуть, аж зустрічають стрільця. Стрілець стоїть навколішках, приклав рушницю до грудей і прицілюється кудись.

— Кого ти хочеш застрілити? питає вояк, а стрілець каже:

— Ет, що там!.. Дурниця! За дві милі звідси стоїть високий дуб, на дубі сидить муха, а я хочу поцілити її в ліве око.

— О, то ходи і ти зі мною! У трьох перейдемо світ.

Стрілець піднявся на ноги й пішов з ними.

Ідуть вони, йдуть, аж дійшли до сімох млинів-вітряків. Бачать — крила вітряків швидко обертаються, хоч вітру зовсім немає, навіть листя не ворушиться.

— Що це за диво? — каже вояк. — Вітру нема, а вітряки крутяться.

Минули побратими вітряки, пішли далі й аж за яких дві милі від вітряків зустріли чоловіка, що сидів на землі, одну дірку в носі заткнув пальцем, а другою дув.

— Що ти робиш, чоловіче? — питає вояк, а той каже:

— Чи ви проходили мимо сімох вітряків за дві милі звідси? То я носом на них дую і їх обертаю.

— О, то ходи з нами! Ми вчотирьох перейдемо світ.

Той встав і пішов з ними.

Ідуть вони, йдуть, аж дивляться — стоїть собі чоловічина на одній нозі, а другу відчепив і поклав біля себе.

Що ти робиш, чоловіче? — питає вояк, а той каже:

— Я Скакун-Побігайко, але обидві ноги зашвидко мене несуть, то я одну відчепив, щоб так швидко не бігти. Бо, як біжу на двох ногах, то переганяю птаха в повітрі.

— О, то ходи з нами! У п'ятьох перейдемо світ.

Побігайко взяв ногу під пахву і поскакав з ними на одній нозі.

Ідуть вони, йдуть, аж зустрічають чоловіка, що поклав капелюха на голові набакир, тільки на одне вухо.

— Гарно, гарно ти убрався, — каже вояк до нього, але посунь капелюха на середину голови, бо ти схожий на блазня.

— Не можу, — каже той, — бо коли б я поклав капелюха просто, то потиснув би раптом такий мороз, що всі птахи позамерзали б і попадали б мертві на землю.

— О, то ходи з нами! Коли ми, шість побратимів, підемо разом, то певно перейдемо цілий світ!

І пішли вони вшістьох.

Ідуть і йдуть, аж прийшли до столичного міста. Тут король оголосив таке: хто згодиться бігти на перегони з його дочкою і її пережене, той одружиться з нею, але хто програє, тому зітнуть голову. Тоді зголосився вояк і каже:

ЗОЛОТИЙ ГЛЕК

(Ілюстрація Ніни Мриц)

Жив-був собі цар. Нікого він не любив, і всі його боялися.

Але він також боявся, а чого? — старости. Щодня сідав перед дзеркалом і придивлявся, чи не з'явився в його чуприні сивий волосок. Якщо побачив його, то кликав слуг і наказував їм помалювати волоска чорною фарбою.

А що вже й казати про старих, сивоволосих людей! Він їх ненавидів і задумав не допустити до того, щоб у його царстві були старі діди.

— Як ви, ваша царська величносте, думаєте це зробити? — питали царя молоді (інших він не добирав собі) міністри.

— Цілком просто! — відповів цар. — Кожній людині, що почне сивіти, накажу зрубати голову.

Великий страх напав на цілу країну.

На той час розійшлася по столиці вістка, що в недалекім озері лежить на дні золотий глек. Усі його бачать у прозорій воді, але хто порине в воду на дно, не може його знайти.

Довідався про це цар і звелів проголосити народові такий указ: „Котрий юнак добуде з озера золотий дзбанок, той зможе урятувати свого батька від смерти; йому буде дозволено жити і з сивим волоссям. А хто порине у воду і не принесе дзбанка, той сам буде покараний смертю.

Жив у столиці юнак Марко. Дуже він любив свого старого батька, а ще дужче журився, що батькові може трапитись таке лихо. Марко сховав батька за містом у неприступних горах, у печері, і щоночі носив йому крадькома їсти.

Одного разу Марко розповів батькові про золотого глека і про дивне озеро.

— Що це може бути, тату, що глека на дні з берега видно, а у воді годі його знайти? Хто тільки скочить у воду, глек зникає...

Батько подумав і запитав:

— Чи немає на тому березі дерева?

— Є! Над самою водою.

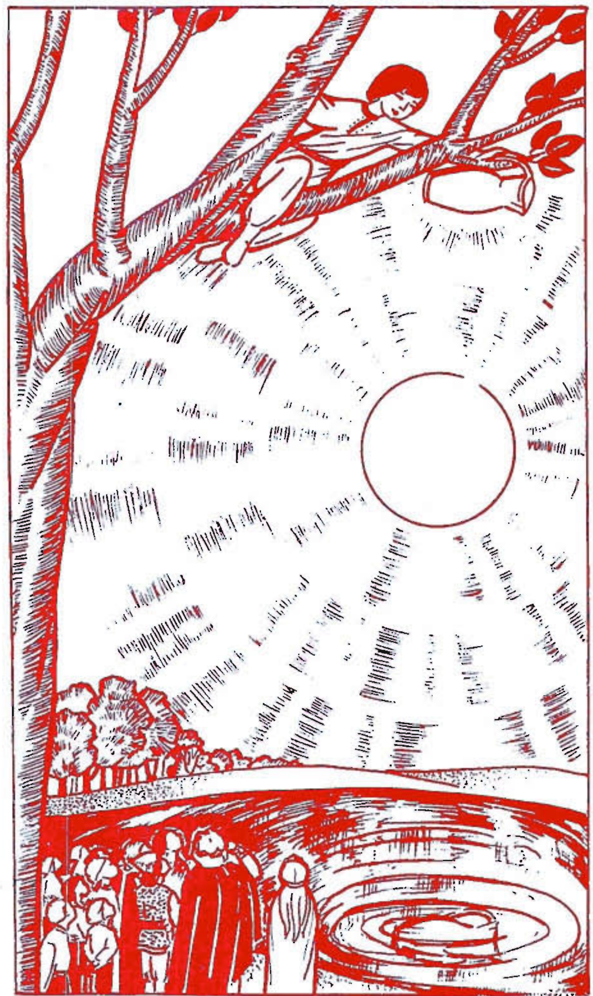
— Іди, сину, туди й полізь на це дерево. На ньому між гілками хтось заховав золотого глека. Він тільки відбивається у воді, а насправді висить на дереві.

Зрадів Марко, пішов до царя і сказав, що хоче дістати золотого глека.

— Спробуй, якщо тобі життя набридло! — засміявся цар.

Марко пішов до озера, а за ним посунув великий натовп дивитись, що то буде. Приїхав і цар із своїм двором.

На диво всім Марко не скочив у воду, а поліз на дерево, що росло на березі. І насправді, він знайшов у гілках золотого глека, зняв його з сучка і

підніс цареві. Цар ще не вірив, думав, що це інший глек і наказав міністрові дивитись на дно озера, чи не видно там глека. Ні, глека вже не було...

— А скажи мені, чи ти сам до цього додумався? запитав здивований цар.

— Ні, так порадив мені зробити мій старий батько! — відповів Марко і затремтів.

— Значить, старі люди мудріші від молодиків! — прорік цар і глибоко задумався.

А на найближчій державній раді сказав:

— Скасовую свій указ, щоб старих людей карати смертю. Коли вони втрачають молодість, то багатіють розумом- досвідом. А це в житті так само потрібне, як сила. Треба буде і нам запросити кількох найрозумніших дідів до нашої державної ради.

Від того часу в цілій країні завівся такий звичай, що всі молоді, зустрічаючись зі старшими, сивоволосими, шанобливо їх вітали і давали їм усюди дорогу.

Переказав Р. З.

Пояснення-словничок: чуприна — hair; глек — дзбанок (pitcher, jar); указ — edict, decree; печера — cave; набриднути — надокучити — (to bore, to bother) сучок (у дереві) — knag, knot; прорікати — урочисто заявляти; скасовувати — to cancel.

БАБУСЯ ТА ЛИС

(Ілюстрації Галини Мазепи)

Жила собі бабуся, що мала багато овець.

— Я вже дуже стара, важко доглядати овець, — сказала бабуся. — Треба пошукати когонебудь на поміч.

І вона пішла шукати когонебудь, що б доглядав овечок. Тільки вийшла бабуся з двору, коли зустрічає ведмедя.

— Куди це ви йдете, бабусю? — спитав ведмідь.

— Я шукаю когонебудь на поміч доглядати моїх овець, — відповіла бабуся.

— Чому б вам не взяти мене? — спитав ведмідь. — Я саме підхожий до цієї справи.

— Добре, — мовила бабуся. — Але перше я хотіла б почути, як ви будете скликати овець.

Тоді ведмідь покликав овець своїм грубим голосом.

— Ні, ні! — сказала бабуся. — Ви не можете бути сторожем!

І вона пішла своїм шляхом. Не встигла пройти ще трохи, коли зустрічає вовка.

— Бабусю, куди це ви йдете? — спитав вовк.

Я шукаю когонебудь на поміч доглядати моїх овець, — сказала бабуся.

— Чому б вам не взяти мене? — спитав вовк. — Я можу доглядати овечок.

— Добре, — сказала бабуся. — Але я хотіла б такого доглядача, що має м'який, приємний голос. Я хочу почути, як ви кликатимете овечок.

І вовк покликав. Але його голос був такий пронизливий, що бабуся сказала:

— Ні, ні, ні! Ви не зможете цього робити! Вам не підходить доглядати овець!

І вона пішла далі. Незабаром бабуся зустріла лиса.

— Доброго ранку, добра жінко! — сказав лис м'яким голоском. — Чи можу я спитати, куди це ви йдете в такий дуже гарний ранок?

— Я шукаю когонебудь, що б поміг доглядати овець, — відповіла бабуся. — Я вже дуже стара, важко самій за ними доглядати.

— О ні! — вигукнув лис. — Ви не дуже старі. Але це важка робота — доглядати овець. Мені здається, що я найбільш підхожий бути за доглядача.

Бабусі це сподобалося, і вона сказала лисові:

— Ви маєте дуже приємний голос. Чи ви зможете гарно покликати овець?

— Коли ваша ласка, то послухайте!

І лис покликав овець таким голоском, мов ніжний вітерець.

— О, вівці любитимуть ваш голос! — сказала бабуся. — Ходіть зі мною. Ви доглядатимете моїх овець уже цієї ж ночі.

Бабуся і лис прийшли додому. Цієї ж ночі лис почав доглядати овець.

Вранці бабуся почислила свої вівці. Однієї недоставало.

— Це дуже погано! — сказав лис. — Знаєте, вночі прийшов з лісу ведмідь і з'їв одну вівцю.

— О-о! — сказала бабуся. — Добре, що я не взяла його за сторожа!

На другий ранок бабуся знову почислила, скільки є овець. І знову недоставало однієї.

— Це дуже погано! — сказав лис. — Знаєте, цієї ночі прийшов з лісу вовк і вхопив одну вівцю.

— О-о! — застогнала бабуся. — Добре, що я не взяла його за сторожа!

— Так, — сказав лис, — і ведмідь поганий, і вовк поганий. Самі бачите, як важко доглядати овець, коли поблизу в лісі живуть ведмідь та вовк.

Наступного ранку бабуся встала разом зі сходом сонця.

— „Цілу ніч лис важко працював, — подумала вона. — Я понесу йому на сніданок глечик молока."

Бабуся вийшла в поле з глечиком молока. І там побачила вона щось підозріле: під кущем сидів лис, а біля його ніг лежала вівця.

Бабуся покликала лиса: — Що ви там робите? — Коли ж побачила, що сталося, то з великим гнівом закричала: — Ти роздираєш мою вівцю!? Оце така твоя робота!? Ти поїв і інших . . . Я знаю це! . . Якщо б я мала великого кия, то забила б тебе!

Лис почав утікати, а бабуся побігла за ним. Але вона не мала кия, тож кинула на лиса глечик з молоком. Глечик улучив лиса в хвіст, і молоко побілило частину шерсти.

Відтоді кінчик лисового хвоста завжди білий.

Подав М. Щербак

ГРА В КВОЧКУ, КУРЧАТ І ШУЛІКУ

Діти вибирають когось з-поміж себе, хто буде Шулікою. Шуліка мусить відійти набік або заховатись. Також треба вибрати ще одну особу, яка гратиме Квочку-Маму. Решта дітей — Курчата — бавляться собі спокійно біля Мами—Квочки.

Коли наближається Шуліка, Мама-Квочка кричить до Курчат: „Шуліка летить! Тікайте всі додому!" Всі Курчата мусять бігти до місця, обведеного крейдою, яке замінятиме їм їхній дім.

Якщо якесь Курча не встигне втекти додому і Шуліка його спіймає поза лінією крейди, — то Курча стає Шулікою, а Шуліка переходить на його місце до гурту Курчат.

ВІДКОЛИ ОЛЕНІ МАЮТЬ РОГИ?

(Казка — Ілюстрації Ніни Мриц)

За містом, край великого лісу, стояв мурований замок. У замку проживав князь-чародій, а в лісі, в печері — чарівниця баба Яга.

Була в князя одиначка, золотоволоса донечка Галя. Баба Яга мала синка, що звався Блуд. Він мав чорне волосся, довгі вії та густі брови.

Князівна Галя часто гралася залюбки під замком, на краю лісу. Батько не раз остерігав її: „Не заходь, дитино, в ліс! Там небезпечно, може трапитись яке лихо...”

— Ні, ні, я не буду в ліс заходити! — обіцяла Галя.

Одного разу Галя рвала квіти під лісом. З лісу вийшов малий чорнявий хлопчик і, всміхаючись, сказав:

— Чи ми могли б бавитись удвох?

— Чому ні! — радо відповіла Галя. А як будемо бавитись?

— Я буду ховатися, а ти мене шукай!

— Добре! — згодилася Галя.

Хлопчик ховався то за дерево, то за кущ і поволі відбігав у глибину лісу. Він то з'являвся перед Галиними очима, то зникав. Галя хотіла його зловити і так захопилася забавою, що забула про батькову пересторогу. Забігла в темний ліс. Дивиться — кругом високі дебелі дерева і шумлять так чудно-дивно, мов би віщують дівчинці якесь лихо. Хлопчик десь зник, мов би його взагалі не було.

Злякалася Галя. Треба чимскоріш утікати з цього страшного місця! Але куди, коли не видно ні

узлісся, ні стежини? Стояла безрадна, безпомічна, і на її очах блистіли сльози.

Нараз щось зашелестіло в кущах і хруснула суха галузка під чиїмись ногами. Може то хлопчик? Оглянулася Галя, а з-за дерев виходить стара погана і страшна баба Яга.

— Як ся маєш, князівно! — привіталася баба Яга скрипливим голосом.

— Здорові були, бабусю! відповіла тремтячим голосом Галя. — Я заблудила. Покажіть, будьте ласкаві, дорогу до мого дому, до замку.

Баба зареготала.

— Не на те мій синок Блуд заманив тебе в цей ліс, щоб ти могла вернутися додому. Ти підеш зі мною і відтепер будеш моя!

— Я не хочу! Не буду ваша! — крикнула Галя й кинулася щосили втікати.

Бігла наосліп, куди ноги несли, перебігала гущавники й галявини, перескакувала ями та яруги, а за нею гналася баба Яга, простягнувши перед себе довгі кістляві руки з гострими пазурями.

Побачила Галя горлицю, що сиділа на дубі, та й просить:

— Візьми мене, пташко, на крила та й занеси до мого батенька, бо я тут пропаду!

— Не можу, не можу, дитино! відповіла горлиця. — В мене крила слабкі, я невелика, не маю сили тебе піднести.

Чує Галя, а за кущами вже крекче баба Яга, важко сопе, вже недалеко.

Побігла Галя далі й натрапила на зайця, що пасся на галявині.

— Зайчику-брате, візьми мене на свою спину та й занеси до мого батенька, бо я тут пропаду!

— Не можу, дівчинко! — відповів заєць. — Я сам невеликий, не маю сили тебе піднести.

Чує Галя, а за деревами вже тріщить сухе пруття під бабиними шкарбунами, вже баба недалеко.

Побігла Галя далі, та відчуває, що сили в неї щораз менше, спіткнулася об якусь суху ломаку та й упала.

— Ой, горе! Вже мене відьма спіймає!..

Нараз побачила, що над потоком стоїть гарний стрункий олень і п'є воду.

— Оленю-братику! Порятуй! — благала Галя, лежачи на сухім листі. — Занеси мене до батенька, бо я тут пропаду!

Олень підвів голову, глянув на Галю і відповів:

— Добре! Сідай на мою спину! Я занесу тебе до твого дому.

Олень пригнув коліна, Галя сіла верхи на його спину й обхопила міцно руками шию. Побіг олень, мов вітер, тільки перед Галиними очима мигали дерева й кущі.

Побачила баба Яга, що не здожене, вилаялась і завернула до своєї печери. А в замку вже були помітили, що Галі нема. Князь і вся служба вийшли з замку й пустилися в ліс на розшуки. Кричали, кликали, били в бубни, грали на мисливських рогах. Аж ось з-між дерев вибіг олень. На його спині сиділа Галя.

Всі дуже зраділи — князь і його слуги. Князь сказав:

— Я зробив обітницю, що подарую золоту корону тому, хто знайде мою дочку. Та її знайшов не ловець, не дружинник, не міщанин, не селянин, а олень...

— Батеньку, — промовила Галя. — Олень не потребує золотої корони. Коли б він мав золоту корону, то ще завзятіше полювали б на нього ловці.

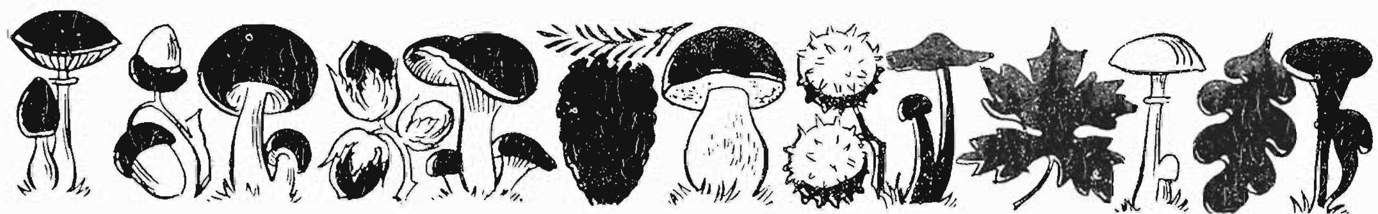
— Дай мені, княже, рогову корону, тоді мені легше буде від ворогів, хижих звірів, оборонятися, — обізвався олень.

Князь-чародій підніс руки, і на голові оленя з'явилися пишні крислаті роги. То були перші роги, що їх носив на голові будь-який олень на світі.

Кажуть, що десь там у старих книгах записано, що до того часу олені не мали рогів, а відтоді почали всім оленям виростати роги. Може так, може ні, але кому не сподобається шляхетний олень, що зробив добре діло й урятував дівчинку Галю від злющої чарівниці, баби Яги?

За журналиком „Дзвіночок"
переказав Р. З.

Пояснення-словничок. **Олень** — deer; **чародій** — sorcerer, wizzard; **чарівниця** — відьма (sorcerers, witch); **вії** — eye-lashes; **пересторога** — warning; **дебелий** — кремезний або грубий (plump, strong); **хруснути** — to crunch, to crackle; **наослін** — не дивлячись; **кістлявий** — raw-booned; **горлиця** — лісовий голуб (turtle-dove); **кректати** — to groan; **спина** — back; **шкарбан** — старий черевик; **ломака** — суха відламана гілка; **обітниця** — vow, promise; **крислатий** — branchy; **шляхетний** — чесний (noble, generous).

К. ПЕРЕЛІСНА

ЇЖАЧОК

(Ілюстрація Миколи Бутовича)

Гляньте — сірий їжачок!
Скільки в нього колючок!
Покажи нам лапи й очі...
Та він слухати не хоче!
У клубочок весь зібгався,
За шпичками заховався,
І не дивиться ніяк.
От такий тобі їжак!
І не можна підступити,
І не можна ухопити...
От недобрий! От і злюка!
Бач, як сердиться, аж хрюка,
Наче свинка, і тремтить...
Ну, нехай собі лежить!

Клубочок — ball, clew; зібгатися — скорчитися, навіть з'їжитися (to ruffle up); злюка — зла людина (shrew); хрюкати — рохкати (to grunt).

К. ПЕРЕЛІСНА

ГРИБ

(Ілюстрація Ніни Мриц)

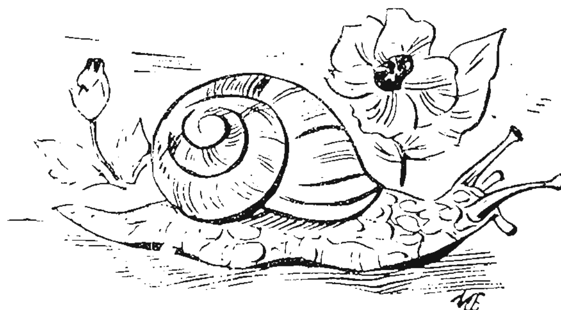
Диб-диб-диб!
Біля пенька гриб!
Отакий товстезний,
Отакий грубезний,
Бриль на голові,
А нога в траві.
Диб-диб-диб!
Біля пенька гриб!

К. ПЕРЕЛІСНА

РАВЛИК

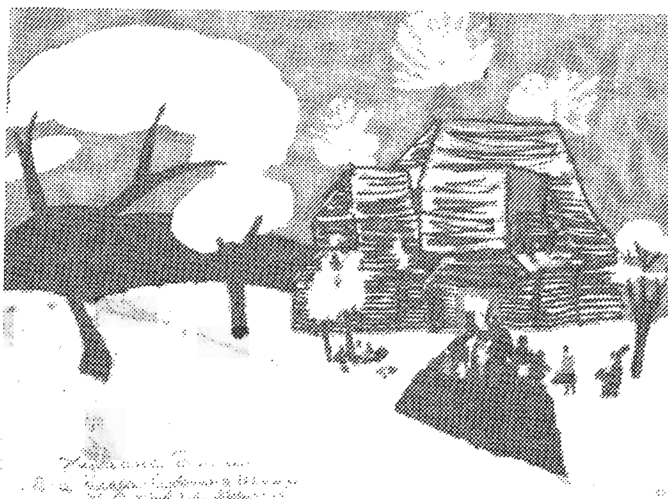
(Ілюстрація Миколи Бутовича)

Он де равлик повзе,
Свою хатку везе.
Хатка в равличка чудна —
На спині вона.
Коли равлик спочиває,
Ріжки й ніжку в ній ховає.

Равлик — слимак (snail).

КУТОК ЮНИХ АВТОРІВ

Картина Жуліяни Бащин, 2-га кляса Суботньої Школи в Куритибі, Бразилія

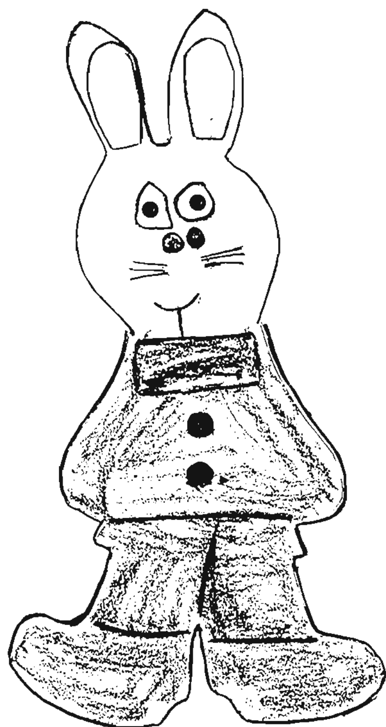

Ксеня Дякунчак, 7 років — Свячене в Монтреалі, Канада

Юрчик Дякунчук, 8 років — На Великдень під церквою на Ібервілі, Монтреаль

ВЕЛИКОДНІЙ ЗАЙЧИК

Марко Брикович, 5 років, який ходить до дитячого садка в Ню Йорку, прислав нам малюнок великоднього зайчика. Марко живе в Мейопеку, Н. Й.

ЗАГАДКИ

Шкурка сіренька,
Ротик гостренький,
Шилом хвостик малий.
Угадай — хто такий?

* * *

Моя хатка в лісі,
В лісі на горісі,
Я ж сама руденька,
Мала, моторненька,
Стрибаю вгорі
Зранку до зорі.

* * *

Повесні жовтіє,
Літом посивіє,
Вітер налетить —
Пухом все летить.

* * *

По весні — навесні (in spring).

Сценарій і текст: Роман ЗАВАДОВИЧ
Scenario and Story: R. ZAVADOVYCH

Ілюстрації: Михайло МИХАЛЕВИЧ
Illustrations: Mychaylo MYCHALEWYCH

Історична казка — БОГДАН-СІЧОВИЙ СТРІЛЕЦЬ — BOHDAN-SICHOVY STRILETS — Ukrainian tale

РОЗДІЛ XVII: НАРОДНІ ПОВСТАНЦІ / *CHAPTER XVII: NATIONAL GUERILIAS*

До ранку ворог був розбитий. Ті, що не полягли, здалися в полон.

By morning the enemy was defeated. The survivors surrendered.

До Богдана підступив отаман повстанців: — Я говорив з деякими полоненими. І от, послухайте.

The leader of the guerrillas approached Bohdan: "I spoke to some of the POW's. Why don't you listen".

З гурту полонених виступив один солдат і сказав: — я хочу битися проти червоних.

One of the soldiers stepped out from the group of POW's and said: "There are some among us who want to fight against the Reds".

Враз багато солдатів підняло вгору руки: — Так, командире, нас таких багато!

Suddenly many other soldiers raised their hands: "Yes, commander, we want to fight!

— Треба їх пильно перевірити! — сказав Богдан і поїхав до штабу свого полку.

"They have to be thoroughly checked," said Bohdan before leaving for the company headquarters.

У штабі полку стрілецькі старшини вітали Богдана з бойовими успіхами.

At the company headquarters, Striltsi officers greeted Bohdan and congratulated him on the military successes.

(Продовження буде)

(To be continued)